

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EDMOND COTTINET

(Παλιὰ ἀνάμνησις)

Δὲν μποροῦ νὰ τὸν ξεχάσω τὸν κύριον Μέγερ, τὸ χοροδιδάκκαλο... Δὲν ἦταν ἕνας συνηθισμένος χοροδιδάκκαλος αὐτός. Ἦταν ἕνας λεπτοφὸς καλλιτέχνης. Τὸ αὐτὸν ὁ χορὸς δὲν ἦταν μόνο μὴ τέχνη, ἕνα ἐπάγγελμα. Ἦταν μὴ θεῖα μυσταγογία, μὴ λειτουργία, μὴ ρυθμικὴ ἐκδήλωση τῶν πλέον λεπτῶν ψυχικῶν ἀισθημάτων.

—Μὲ τὸ χορὸ, παιδιὰ μου, μὴς ἔλεγε, μπορεῖτε νὰ ἐκφράσετε κάθε σέφι σας καὶ κάθε συναισθημὰ σας. Καὶ συγχρόνως μπορεῖτε νὰ διαλύσατε καὶ τὸ σῶμα σας. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γὰρ ἤξεραν πὸ θεωροῦσαν τὸ χορὸ ὡς τὴ βάση τῆς παιδαγωγικῆς. Ἀναπτύσσει τόσο τὸ σῶμα, ὅσο καὶ τὴν ψυχή.

Ὁ καινόμενος ὁ κύριος Μέγερ... Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν βλέπω ἀκόμα μπροστὰ μου. Ἀδύνατος, νεοκίος, μὲ πρόσωπο ξηρασμένο ἐντελῶς, μ' ἀσθητικὴ φροσύνη, μὴ καλλιὰ θυγμένα πρὸς τὰ πίσω, ἦταν εὐαίμων σὰν παιδί. Πετούσε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μέσα στη σάλα τοῦ χοροῦ, τότε σηκώνοντας τὸ χεῖρ τοῦ ἐνὸς μαθητοῦ καὶ τότε κατεβάζοντας τὸ χεῖρ τοῦ ἄλλου, ἢ κάνοντας κινήματα νὰ στριφογυρῆ, τότε σοβαρὰ καὶ δοσιμῶς μὲ πόθος στὸ ἐπαγγελματιὰ του.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ συγκαταλεγμένου... ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, υἱός, ποὺ ἦταν τότε ἕνα ἀδύνατο, γλυκὸ παιδί, ὁ Ἐδουάρδος Ντε Κονκούρ καὶ ὁ Λεαίτα... Μὲ τὸ Δουμὰ ὁ Μέγερ ἔκανε συχνῶς περπατῶν στὰ πάρκα. Τὸν συμπαιδοῦσε πολὺ καὶ ἤθελε νὰ τὸν βγάλῃ ἡλιοποικίλλο...

Στὰ νεατὰ του ὁ Μέγερ ἦταν ποδοχορευτὴς στὴν Ὀπερα καὶ εἶχε, φαίνεται, μεγάλη ἐπιτυχία. Ὅταν γέγραφε, ἐδίδασκε χοροὺς στοὺς νέους.

Ἦσιον καὶ ἐγὼ τότε μαθητὴς του. Καὶ μὲ συγχίτησι τότε τὸν νεῦρα τοῦ θυμίου τὸν ἀγαθὸ ἐκεῖνο δάσκαλό μου. Θυμιάμα ἐπίσης ζῶσα καὶ τὴ γυναῖκα του. Ἐρχότανε κάποτε πρὸ χοροδιδασκαλεῖο καὶ παρακολουθοῦσε τὰ μαθήματα.

Ἦταν μὴ συμπαιθητικώτατη χορὰ, μὲ μάτια γεμάτα καλοσύνη καὶ ἕνα χαμόγελο τόσο γλυκὸ, ἕνα χαμόγελο ποὺ ἔδενε μὴ παιδικὴ ἀθάνα ἐκφρασιὴ στὸ μαραινένο τῆς πρόσωπο.

Ἡ ἀγάπη τοῦ σινέδες τὸ Μέγερ μὲ τὴ γυναῖκα του, ἦταν θυμικὴ. Φαίνεται ὅτι εἶχαν ἀγαπηθεῖ ἀπὸ παιδιὰ νέου καὶ ἦσαν φανατικὰ πιστοὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Τὸν καιρὸ τοῦ θυμιάμου του, ὁ Μέγερ εἶχε φαίνεται πολλές θαυμασιότητες, ἀκόμα καὶ πρηνήτισσες. Ἀλλὰ τὴς περιφοροῦσε διὰ καὶ δὲν ἔπιχε γι' αὐτὸν ἄλλη γυναῖκα, ἐκτός ἀπὸ τὴ δική του.

Ἡ κυρία Μέγερ πάλι, ἡ ὁποία ἦταν πολὺ ὄρασι στὰ νεατὰ τῆς, ἀπεκρούσε, καθὼς ἔλεγον, καὶ αὐτὸ τοῦ Μ. Ναυιέοντος τὸν ἔρωτα... Ὅπως γὰρ τὸν Μέγερ, ἔτσι καὶ γι' αὐτή, δὲν ἔπιχε ἄλλος ἄνθρωπος στὸν κόσμω, ἐκτός ἀπὸ τὸν δικὸ τῆς.

Κι' ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀγάπη τοῦς ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς συνδέη ὡς τὰ γεράματα τοὺς. Δὲν εἶχαν παιδιὰ καὶ λήτρενε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο σὰν παιδί. * * *

Μὴ μέρα μαθημάτων, ὁ κύριος Μέγερ δὲν ἦθε στὸ χοροδιδασκαλεῖο. Φαίνεται ὅτι ἡ γυναῖκα του ἦταν ἀρρωστη. Καὶ στὸ ἐπίκεινο μῆθημα, ὁ δάσκαλός μας δὲν ἦθε ἐπίσης.

—Χρὸς ἄλλο, εἶπαμε, ἡ κυρία Μέγερ θὰ εἶνε πολὺ ἀρρωστη. Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ γίνῃ καλά, γιὰτὶ ὁ καινόμενος ὁ κύριος Μέγερ θὰ χάσῃ τὸ μυαλό του. Ἡ γυναῖκα του εἶνε γι' αὐτὸν καὶ μητέρα καὶ ἀδελφὴ.

—Ἐκαὶ χορὸ του, πρόσθεσε ὁ Δουμάς. Σὲ λίγες ἡμέρες, ὅταν ξαναγίγαινε στὸ χοροδιδασκαλεῖο, δὲν βοήθαμε πάλι ἐκεῖ τὸν κύριον Μέγερ. Ὁ Βοηθὸς τοῦ θυμὸς μᾶς ἔδωκε ἀπὸ ἕνα πρόγραμμα, τὸ ὁποῖο ἔλεγε :

«Ὁ γνωστός πρῶνι χορευτὴς τῆς Ὀπερας καὶ ἡ χαριτωμένη χορευτρία Παυλίνα Μέγερ, θὰ χορεύουν τὸ προσεχὲς Σάββατο τὸν περιφρημὸ χορὸ τῆς Ἀνοιξέως καὶ τοῦ Ζεφύρου. Θὰ λάβουν μέρος

οἱ καλύτεροι μουσικοὶ τῆς Ὀπερας, καὶ θ' ἀπαγγείλουν ὁ περίφημος κομικὸς Δεπέντε, καὶ ἡ δραματικὴ ἡθοποιὸς Ντε Κονάς. Ἡ παράστασις θὰ δοθῇ στὸ θέατρο Σαντερέν.»

Ἔτσι λοιπὸν, ὁ δάσκαλός μας θὰ ἔδινε μὴ ἐπιμηκτικὴ παράστασι. —Χρὸς ἄλλο πρῆτα νὰ πάμε νὰ τὸν χειροκροτήσουμε, εἶπαμε δὺο. Ἄλλωστε τὸ πρόγραμμά ἦταν ἀρετὰ δειλαστικό γὰ μᾶς.

Ἡ δεσποινὴ Παυλίνα Μέγερ, μὴ μακρὴν ἀνεκτὰ τὸν δασκάλου μας, μᾶς ἦταν ἀρετὰ γνωστὴ. Ἦταν μὴ θαυμασιὸ ξανθὴ κοπέλλα, μὲ μάτια γεμάτα γαλάζιο φῶς. Ὅλοι τὴν ἐθαυμάζαμε, μὴ δὲν τοῖμοῦσαμε νὰ τὸ φανερώσουμε.

Τὸ Σάββατο λοιπὸν πήγαμε στὸ θέατρο «Σαντερέν». Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐμνησμε πολὺ ἐνθουσιασμένοι. Ἡ ἀπαγγελίαις μᾶς φάνησαν κάπως συνηθισμέναις.

Ἐξαφνω παρουσιάστηκαν στὴ σκηνὴ ἡ Παυλίνα καὶ ὁ κύριος Μέγερ.

Μὰ ἦταν λοιπὸν ὁ κύριος Μέγερ αὐτός; Μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε στὴν ἀρχὴ τῆς σκηνῆς καὶ στάθηκε γιὰ μὴ στιγμὴ ἀκίνητος, ἐπάνω στὴ μὴτὴ τοῦ δεξιοῦ ποδοῦ του.

Δὲν μποροῦσαμε νὰ πιστέψουμε στὰ μάτια μας. Ἦταν αὐτός ὁ γένο δάσκαλός μας, μὲ τὸ στεγνὸ καὶ φτωχισμένο πρόσωπο καὶ τὰ κινητικώτατα μαλλιά; Ἦταν ὁ Μέγερ αὐτός ὁ θαυμασιὸς καὶ πανάλαφος ζεφύρος, μὲ τοὺς χροῦς βροστέρους καὶ τὸ λιμωρο δέμα;

Τὸ πρόσωπό του ἦταν πῶ ἀνθρώπο ἀπὸ ἕνα τραντάφιλλο, τὸ σῶμα του πῶ λιγερὸ ἀπὸ τὸ σῶμα ἐνὸς ἐφήβου. Εἶχε ντυθεῖ καὶ μαγικωσιθεῖ ἔτσι, ὥστε εἶχε τελείως μεταμορφωθεῖ.

Τὰ μάτια του ἔλαμπαν, τὸ στόμα του ἦταν σὰν μὴ κόκκινη ζωγραφισμένη καρδουλίνα. Ἐπάνω ἀπὸ ἕνα μαγικό, ποὺ εἶχε τὸ χροῦμα τῆς σάρκας, κεντημένο μὲ παγιέτες, φοροῦσε μὴ κλιότα βουσιάν, μὲ ἄσπρες ροκίμες. Δυὸ δάφρανα φτερά μὲ κροστῆλλινες ἀνταίγαιες, ἔτρεμαν στοὺς ὄμιους του. Γύρω στὸ μετώπο τοῦ φοροῦσε ἕνα στεφάνι ἀπὸ ὀδὸα τῆς Βεγγάλης.

Ἡ ἀνεμίη του ἡ Παυλίνα, ντυμένη καὶ ἕνα αἰθέριο φέρεμα ἀπὸ πράσιν καὶ ὀδὸνη γὰρα καὶ στεφανωμένη μὲ ἀνθη ῥοδακινῆς, προχώρησε σιγά—σιγά καὶ πήγε καὶ πλάγασε ἐπάνω σ' ἕνα στρόφιμα ἀπὸ πράσιν χλόη.

Ὁ κύριος Μέγερ φώναξε τότε : —Πρῶτὴ σκηνὴ : Τὸ Ξῆστημα τῆς Ἀνοιξέως.

Καὶ ἀμέσως τὰ βιολιά ἀρχισαν νὰ παίζουν... Ὁ Μέγερ ἄρχισε γύρω νὰ φτερουγίζῃ κυριλεκτικῶς τῶρα στὴν ἀποκομιμένη Ἀνοιξί.

Δὲν τὸν χοροῦσε ἡ μακρὴ σκηνὴ τοῦ θεατροῦ. Ἐκανε κάτῃ κινήσεις ὑπερφυσικῆς, ποὺ ἐμοῦσαν μὲ πέταγμα πουλιῶ.

Δὲν ἦταν πῶ ἀνθρώπος, ἦταν πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ζεφύρου.

Καὶ τότε καταλάβαμε τί σπουδαῖος χορευτὴς ἦταν ὁ δάσκαλός μας. Ἦταν μὴ ἀποκάλυψις γὰ μᾶς. Μᾶς εἶχε ἐνθουσιάζει τόσο ὁ αἰθέριος χορὸς του, ποὺ δὲν προσέχαμε τὴν Παυλίνα.

Ὁ Μέγερ ἀνάλαφος σὰν πεταλοῦδα, φτερουγίζε γύρω τῆς, ἔσκιζε, σηκωνότανε, τὴν ἀγγίζε μόλις μ' ἕνα χἀδι, ἔφαινε καὶ πάλι ξαναπῆγαινε κοντὰ τῆς. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ζεφύρος... Δὲν βάραινε περισσότερο ἀπὸ μὴ αἰθέρα πεταλοῦδα, ποὺ ἀνομιάζει ἐπάνω σ' ἕνα νύμφαρο τῆς λίμνης.

Ἡ Ἀνοιξίς —δηλαδή ἡ Παυλίνα— τεντάθηκε ἔξωρα, ξῆτηνος, σηκώθηκε ἐπάνω καὶ τότε ἀρχισε ἕνα χορευτικό νουέτο.

Ἄλλ' ὁ Ζεφύρος εἶπαζε πάντα τὸν κυριώτερο ὀλο. Ἡ Ἀνοιξίς δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλ', παρὰ νὰ δέχεται τὴ βοοχὴ τῶν φιλῶν του.

Ὁ Ζεφύρος, φτερουγίζοντας πάντα κοντὰ τὸν ἴχο τῶν βιολιῶν, φιλοῦσε τὴν Ἀνοιξί στους ὄμιους, στὰ χῆρα, στὰ πόδια...

Ὁ Μέγερ ἔκανε μὲ τὸ Δουμὰ συχνῶς περιπάτους στὰ πάρκα...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ... ΚΑΦΕ

Στά 1720, ο Γάλλος σοφός Α. γνέ Ζουάι, έκάλεσε τον νεαρό ση- μακοφόρο του βασιλικού ναυτικού, Ιππότη Ντεωλιέ, ο οποίος επρόκειτο ν' αναχωρήσει με το πλοίο του για την Μαρτινίκα, και του παρέδωσε ένα δενδρύλλιο απ' αυτά που παράγουν τον καφέ, με την έντολή να το φυτέψει στη μακρινή αυτή Γαλλική άποικία για να γνωρίσουν τα αγαθά του και οι κάτοικοί της. 'Ο καφές τον καιρό εκείνο, έσπάντζε στην Εύρπαι, το δενδρύλλιο δέ αυτό προήρχετο από μιιά μικρή φυτεία, άνήκουσαν στον βασιλέα Λουδοβίκο ΙΔ'.

'Ο Ντεωλιέ παρέλαβε το πολύτιμο φυτό και ύπεσχέθη να έκτελέσθη κατά γράμμα την παραγγελία του σοφού.

Κατά τη διάρκεια θύως του ταξιδιού, το όπιο ύπηρξε έξαιρετικά έπιτιμο και μαζού, λόγω της κακοκαιρίας, το πλήρωμα του πολεμι- κού, στο όπιο επέθανε ο Ντεωλιέ, άρχισε να ύποφέρει από έλευρη γροφύ. Για να έξωκονομηθή τότε ή λίγη ποσότης ποσίου νερού που ύπηρχε στο καράβι, έδιναν στους άνδρας από λίγα δράμαα την ή- μέρα. Καί κανείς φυσικά δέν έσκέφτηκε μέσ' στη λευρω- δρία αυτή το δενδρύλλιο του καφέ, που θα ξεφανόταν ά- πότιστο.

'Ο Ντεωλιέ θύως έννοωσε να διατηρήσθι το λόγο του. 'Έτσι σέ όλη τη διάρκεια του ταξιδιού μοιραζόταν το πενιχρό μερίδιο του νερού του με το δενδρύλλιο, το όπιο μ' αυτό τον τρόπο διατηρήθηκε θαιμισία μέχρι της άφι- ξεώς του στη Μαρτινίκα. 'Έτσι δέ το δενδρύλλιο αυτό ή- πήρξε ο πρόγονος των μεγάλων φυτειών καφέ της Μαρ- τινίκας.

ΠΕΡΣΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Δόξη σέ σένα, ό 'Αγάτη, που ξελογιάζεις τους άν- θρώπους, σέ σένα που γιατρειύεις δίλες μας τις άφορόστε- ρες, σέ σένα που είσαι ο γιατρός της περιφάνειας και της άλαστονείας μας!

'Η 'Αγάτη παίρνει τά γήινα κομμά μας και τ' άνι- φώνει ως τον ούρανό. Αιτή κάνει τά βουνά να σωρούν από χαρά!

'Ω, έρωτευμένε, άκουσε αυτό που θα σου πώ. 'Η 'Α- γάτη ήταν εκείνη που έδωσε ζωή στο όρος Σινά, τότε που έτρεμε σήραξια και πού ο Μωυσής έπεσε καταγής λι- ποθυμισμένος.

Αιγάνα φτάνει να μ' αγγίξη ο ποιητικισμός μου με τά γήινα του χείλι, κι' άμέσως θα ξεσπάσω σ' ούράνες μελωδίες!

ΓΚΑΛΛΑ - ΕΛ - ΝΤΙΝ

Και τέλος της έδωσε το ύπέρτατο φέλιμα στα χείλι που την ύπέταξε άλόφωνα...

Τότε ή αιλία έπεσε μπροστά στο άγχαλοισμένο ζευ- γος κι' ή έπιευρήμεις και τά χειροκροτήματα δόνησαν όλη την αίθουσα του θεάτρου.

'Όταν δέν είχαμε πετά δύναμη για να χειροκροτήσουμε, πήγαμε στα παρασκήνια. Βρήκαμε εκεί σ' ένα καμαρίνι τον Μέγχο, μουσε- μένο ά' τον ίδρωτα. 'Η άνεμιά του τον σούφγριζε μ' ένα μαντήλι.

Μά δέν την προσέξαμε καθόλου αυτή. Δέν ύπηρχε για μās εκείνο τό βράδι, παρά μόνο ο Μέγχο, ο θαυμαστός καλλιτέχνης.

Μα τι παράξενο που ήταν το πρόσωπο του τώρα! Λιζ, βγάλε την ξανθή περφορία και τά τριαντάφυλλα απ' το κεφάλι του και τά ψυ- μίθια του έκαναν την έντύπωση μιάς λευκοφρόνης μάσκας έπάνω στο κίτρινο κρανίο του. 'Ένα φίλος πιστεού τον έκανε να τρέμη από το κεφάλι ως τά πόδια. Γελούσε κι' έβλαψε συγχρόνως. Τον βλέπαμε γεμάτος έκληξη, θαυμασμό και τρόμο.

—'Α, παιδί μου, καλά μου παιδί, μās είπε. 'Ησθατε όλοι... Σας εύχοριστώ! Τώρα λοιπόν ξεροπε τι θα πη τέχνη, τι θα πη χορός. Γιατί, σάς το άραξίζω. Χόρευμα για σάς. Για σάς και για κείνη...»

—'Ένας λιγμός πόν δέσπονε.

—'Ελά κείνη; Για ποιά λοιπόν, κύριε Μέγχο; ρώτησε ο 'Αλέ- ξανδρος Δουμάς υιός, με κάποια άπορία.

—'Ελά τη γυναίκα μου, κύριε. Για την άγαπητή μου γυναίκα, τη σύντροφό όλης μου της ζωής. Δέν τό ξερόπε λοιπόν; Την έθαμα την Πέμνητη και σήμερα χάρεσα για να κληρώσω τά έξοδα της κη- δείας της!...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μιά έξωφρενική πενητική συλλογή. ΑΙ... «Φλυαρία» και ή «Ζέστη έν Σύρω». Τό πάθημα του ήθεοισού Κακούρη. 'Ο Μητσάκης και τά διστάχη. Μιά παλιιά άναφορά Δημόρχου. 'Ο άγιασμός και ή άκρίδης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στά 1888 βγήκε στη Σύρω με τον τίτλο... «Φλυαρία» μιιά ποιητική συλλογή μοναδική, άβυσθη, πρωτοφανής για τά έξωφρενικά της ποιήματα. 'Απ' τη συλλογή αυτή, απαντιώνται σήμερα, παίρνοντας τό παρακάτω ποίημα, το όπιο έν έχει τον τίτλο: «'Η Ζέστη έν Σύρω»:

Όψ! όψ! άκούετα, ζέστ' εινε μεγάλη, πάντες δέ λέγοναι με πονεί τό κεφαί. Διότι θάνατος παντού όπου κι' άν πās θ' άκούσης κι' άδύνατον εν' ν' σωθής άν την κεφαλήν δέν λούσης. Βοαί, κλαυθμοί, όδυμοί και ιερών άρμονία άντι γάμοι δέν θάνατοι ώ! τι δυστυχία. Παντού τό ούφ άκούετα, άντάρα και λαχτάρα συγχά-πυκά δονατοβολά του χάρου ή τρομάρα. Τόν Χάρωνα άνέφερα, ώ! τι δυστυχία, γυναίκες, άνδρες στενάζουσι ως και τά παιδία. Εινε γλυκειά ή ζωή, εινε γλυκειά άδικα δέν θέλουσι δέ να άσπαθούν της μάσης γής τό χώμα. Την ζέστη διά ν' άσπύθουσι τά πάντα κατορθούσι, μ' όμειρέλλωσι και βεντάλια την έλαττούσι. Πλήν με κόσια εις τās χείρας και μανδύλι στο λαμό ώχ! και έσκασα φωνάζουν λιγο άέρα καθαρό. Όψ!! όψ!! φωνάξει ο ένας τι μεγάλη ταραχή ξεκουμώμετα ο άλλος με μείστη προσοχή. 'Ο άλλος βλέπων τον ίδρωτα ποταιμούν ν' ρει την όβιν του παρατηρεί μήπως προς Χάρωνα παλαίει. 'Αλλος δ' όπ' άπέθαναν δύο ή τρείς άλλοι μάθει τά πάντα μηχανεύεται ίνα μη κι' αυτός πάθι. Κι' ένώ τον βλέπεις έρυθρούν σημειον εύ ύγειας άμέσως πέντ' έξ άλάττει χρώματα έκ φοβεράς δειλίας. 'Ω! εινε πολύ φοβερών τον θάνατον να φοβόταν ενώ ύπ' αυτού του Θεού να κηθώσι προσκαλόνται. Και δέν σκέπτοται καλώς πώς θέλουν ν' άποθάνουν άλλ' ότι θα ζώσι πάντοτε τον πλούτον των ν' αυξάνουν. Πικρός μόν ο θάνατος και καύσιμος ο ήλιος γλυκύς δέ και γλυκύτατος πάντων ήμών ο βίος. Αυτό εινε τό ποίημα. Θέλετε τώρα, βέβαια, και τό όνομα του ποιητού, αλλά δέν θα τό αναφέρουμε. Τι φταίει ο άν- θρώπος; Νεανικά ποιητικά όμαρτήματα φέρουν επί της ρά- χεός των όλοι οι θνητοί, μικροί και μεγάλοι, πλοίσιοι και πένητες...

Πρό ήθου, σέ μιιά παράσταση του θεάτρου της «Όμο- νοίας», ο ήθοποιός Κακούρης έζήσασε ξαφνικά τό μέρος του και τάχασε κριολεκτικώς. Γήρισε τότε προς τον ύποβόλαι και τό έννευε να του ύποβάλι τι έπρεπε να πη παρακάτω. 'Ο ύποβόλαις χίπταζε τό χειρόγραφο του, όρθε τό μέ- ρος του Κακούρη και του ψιφίρισε:

—'Τρέμε, κακούργε!»

Της λέξεις αυτές έπρεπε ο Κακούρης να τις πη στον ήθο- ποιό ο όποίος έταίε μαζί του. 'Αλλά ο δυστυχής Κακούρης ήταν τόσο ταραγμένος, ώστε νόμισε ότι ο ύποβόλαις του έ- λεγε:

—'Τρέμει, Κακούρη».

Κι' άρχισε να κίνη πός τρέμει, ένώ ο ύποβόλαις έξωκο- λουθούσε να του φωνάξι τά λόγια που έπρεπε να πη:

—'Τρέμε κακούργε! Τρέμει κακούργε!...

Τέλος, ο δόστυχος Κακούρης άπέθωσε και γήρισε και έιτε στον ύποβόλαι γεμάτος θυμό:

—Τρέμω, βρε χριστιάνε μου, τρέμω... Πές μου θύως και τι πρέ- νει να πώ παρακάτω!...

'Έδειξαν κάποτε στον άείμνηστο Μητσάχη μερικά διστάχη γιω- στατάτου συγχρόνως του ποιητού και τον ρώτησαν πός του φαινόταν.

—Πός μου φαίνονται; άπορώθηκε ο συγγραφέας. Σάν... δ ύ σ- τ υ χ α !

'Από άναφορά 'Ελλήνος δημόρχου των παλιών καλών καιρών: «Σήμερον έτέλεσα άγιασμόν και κατόπιν κατέγινα μετά των συνδημοτών μου εις την... περιουλλογήν των άκριδων!»

ΠΕΡΣΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

'Ο μόνος δρόμος που οδηγεί στην καρδιά εν' ή καρδιά. —Τό θάρρος δέν κατοικεί στο σώμα, αλλά στην ψυχή. —'Ο,τι βγαίνει από ένα στό- μα μταινει σε χίλια αυτά. —'Η άμάθεια θανατώνει τον άμαθη πριν πεθάνη. —'Αν τό δέντρο μορούσε ν' άλλάζη θέσι, δέν θα φρόδταν άπ' τό τσεκούρι.

